

Praha – Žižkov, 19. 4. 2019
P. Jareš

Jak vidíme Ukřižovaného? *L 23, 26 – 43*

Jaký postoj vlastně máme k Ukřižovanému? Jak se díváme na ukřižování Ježíše? To jsou velice důležité otázky. Naše *pravdivá* odpověď na ně rozhoduje o našem věčném údělu, rozhoduje o našem životě a smrti. Některé možné postoje k ukřižování Krista máme naznačeny v přečteném oddílu z Bible.

K ukřižovanému můžeme být prostě *lhostejní*. Máme svoje věci na práci a ty nás plně zaměstnávají. Co všechno je třeba zařídit, co musíme stihnout ... Událost ukřižování Krista jakoby vůbec nesouvisela s naším každodenním životem. Šimon z Kyrény šel právě z pole a patrně se mu hlavou honily jeho záležitosti. Byl ale přinucen, aby chvíli nesl Ježíšův kříž. Tak se proti své vůli stal účastníkem ukřižování. Později zřejmě v Krista uvěřil. Jeho synové Alexandr a Rufus byli v první církvi patrně dobře známí (viz Mk 15, 21). I nám může Bůh připravit neočekávané situace. Situace, které nás takříkajíc vtáhnou do jeho hry (i když tu nejde o žádnou hru, nýbrž o skutečný život). Tehdy jsme nuceni klást si otázky, které bychom si jinak stěží položili. Tehdy jsme nuceni vyrovnat se s Bohem takovým, jaký je.

Ukřižovaný v nás ale také může vzbuzovat *soucit*. Když pomyslíme na všechny kruté detaily poprav ukřižování. Když si představíme, jak by nám asi bylo na jeho místě ... Pozoruhodné však je, že Bible se hrůznými detaily Ježíšovy popravě vůbec nezabývá. V Bibli nenajdeme žádný vyumělkovaný popis Ježíšova utrpení, který by měl zapůsobit na naše city. Bůh patrně nestojí o náš soucit. Ukřižovaný nepotřebuje naše politování. Ženy Ježíše oplakávaly. On je ale zastavil. Raději prý mají plakat nad sebou a nad svými dětmi. Důvodem byly Boží soudy, které měly brzy dopadnout na židovský národ. Ježíš ve své odpovědi ženám ukazuje až ke konci světa, kdy lidé v děsu před Bohem budou volat k horám, aby na ně padly. Ježíš trpěl. Ježíš prožíval bolest. On ale také věděl, že jde cestou vítězství. Ukřižovaný nepotřebuje náš soucit. Naopak, jeho smrt je projevem Božího soucitu s námi. Je projevem Božího soucitu s námi, kteří jsme zajati v našem hříchu, v našich vinách. Když se však na Ježíše obrátíme jako na našeho Zachránce, nebudeme se muset bát ani přicházejícího Božího soudu.

Někteří se Ukřižovanému *vysmívají*. Tak činili židovští vůdcové a vojáci pod křížem. K takovému výsměchu může člověka svádět pocit, že má v rukou moc. Když má peníze, když má politický vliv, když se dovede prosadit třeba ve svém oboru nebo silou své osobnosti. Ježíše třikrát vyzývají, aby se zachránil. Mají na mysli záchranu z přítomného fyzického utrpení. Svým výsměchem zpochybňují, že Ježíš je král – Mesiáš. Přece vypadá tak slabě. Vypadá jako ten, kdo prohrál. Skrze ně k Ježíši jistě promlouvá i Satan. Ještě na poslední chvíli se pokouší ho zvíkat. Posměvači pod

křížem nevěděli, že Ježíš by mohl s kříže kdykoliv sestoupit a vyřídit si to s nimi. Jenže to neudělal právě proto, že tu šlo o záchranu lidí. Ježíš umíral, aby nám lidem získal nikoliv záchranu chvilkovou – dočasnou úlevu. On umíral, aby nám získal záchranu věčnou. Abychom už na věky mohli být s Bohem a abychom už navěky mohli žít beze strachu.

Někteří se k Ukřižovanému a celkově k Bohu stavějí *urážlivě*. To se může dít hlavně ve chvílích utrpení. Kdyby Ježíš opravdu byl tím svrchovaným vládcem, tak by mi pomohl od bolesti a trápení. A co nejdřív. Nejlépe hned teď! V podobném duchu mluví k Ježíši jeden z ukřižovaných zločinců: „*To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!*“ (L 23, 39 ČEP) Ježíš umíral i za hříchy tohoto člověka. Umíral i pro jeho záchranu. Co to ale znamenalo prakticky? Ne, že by byl onen zločinec zproštěn popravou. Znamenalo to, že kdyby se na Ježíše obrátil s vírou, mohl by po dočasném tělesném utrpení vstoupit do věčné radosti. On však té možnosti nevyužil. Mimochodem zde můžeme vidět, že tělesné utrpení samo o sobě člověka nenapraví. Spíš vynese na světlo, co v člověku je. I když onen první zločinec visel na kříži, duchovně patřil mezi lidi pod křížem. Také v Ježíše nevěřil. Také v něm neviděl Krále králů – Mesiáše, Pomazaného. Byl tam ale ještě ten druhý „*lotr*“ a ten jasně pochopil, s kým má tu čest.

Patřil mezi ty, kdo se k Ježíši chovají *jako ke Spasiteli*. Vyzývají ho, v pevné důvěře se k němu obracejí s prosbou o záchranu. Důrazně napomenul svého kolegu na dráze zločinu. Z jeho slov však slyšíme, že ve svém srdci už nebyl zločincem. Uznával, že dostává, co si zaslouží. Nežádal o zmírnění současného trestu. Věděl, že Ježíš je nevinný. A obracel se na něj jako na krále: „*Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.*“ (L 23, 42 ČEP) To jsou slova víry. On jediný v celé scéně se k Ježíši chová jako ke králi. A Ježíš mu jako král odpovídá: „*Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.*“ (L 23, 43 ČEP) Druhý zločinec se na Ježíše obrátil jako na Spasitele. To je postoj, který potřebujeme mít i my. Obrátit se na něj na základě pravdy o nás a o něm. My jsme hříšní a nemáme vůči Bohu žádná práva. On je nevinný a za naše viny zemřel. A zemřel nejen kvůli tomu, aby naše viny byly smazány. Zemřel také proto, aby z nás udělal nové lidi. Když se na Ježíše obrátíme tak, jako onen člověk, dostane se nám ujištění, že jsme Božími dětmi. Nikdo z lidí vás nemůže ujistit o tom, že jste Božími dětmi. To může učinit jen Bůh sám, skrze Ducha svatého (Ř 8, 16). Už jste se na Ježíše takto obrátili? A máte jistotu, že jste Božími dětmi?